

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201631
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8619201631.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Y. O., G.. XX.XX.XXXX, K. G. U. XXX, XXX XX M., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom kancelárie Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.488,63 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 12.11.2019 č.k. 4Csp/84/2019-54 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výrokoch I. a II.
- II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1.488,63 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobkyne, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok zo žalobného návrhu v sume 89,00 eur na účet súdu vedený v Štátnej pokladnici do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení uviedol, že nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenie považoval za dôvodný a uplatnenú sumu vo výške 1.488,63 eura za primeranú. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ domáhala ochrany svojich práv v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/416/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/163/2017-321 zo dňa 12.09.2018, pričom v tomto konaní bola úspešná. Rozsudkom vo veci sp. zn. 7C/416/2013 Okresný súd Svidník zmluvu o postúpení pohľadávok vyhodnotil v nadväznosti na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak, že predmetná pohľadávka banky nie je postupiteľná a následne z toho nedostatok aktívnej legitímácie pre konanie. Preto práve z toho titulu, t.j. na základe úspešného uplatnenia porušenia práva v konaní sp. zn. 7C/416/2013, vznikol žalobkyni v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nárok na primerané finančné zadost'učinenie. Žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila satisfakciu

za porušenie jej spotrebiteľských práv, nakoľko tieto musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, tak aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň aj funkciu relutárnu, preto priznal sumu 1.488,63 eura.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobkyňa bola v konaní úspešná, preto jej priznal náhradu trov konania na účet právneho zástupcu v rozsahu 100 %, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a II. podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval žalovaný za flagrantné porušenie rovnosti sporových strán, ktoré evokuje značnú mieru zaujatosti zo strany konajúceho súdu, ktorý hrubým spôsobom a v rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP dezinterpretuje skutkový stav, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nestotožnil sa s konštatovaním súdu ohľadom tzv. nepostupiteľnej pohľadávky banky (žalovanému dokonca ani nie je zrejmé, ako si toto slovné spojenie vyložiť) a dôrazne sa ohradil voči tvrdeniam súdu, že konal v rozpore s dobrými mravmi, ak si uplatnil voči žalobkyni pohľadávku, ktorá na neho bola postúpená zo strany postupcu. Naďalej trvá na námietke nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Svidník, žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobkyne, len neuniesol dôkazné bremeno ohľadom splnenia povinnosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v dôsledku čoho stratil spor. Povinnosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách navyše vyplývajú len postupcovi a preto, ak by sa aj podarilo žalobkyni preukázať, že došlo k porušeniu týchto povinností, potom za porušenie týchto povinností nemôže zodpovedať žalovaný, keďže mu z tohto ustanovenia žiadne povinnosti nevyplývajú. Žalovaný nie je subjektom, ktorý so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a rovnako tak nie je subjektom, ktorému z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplývajú pri postúpení pohľadávky povinnosti. Týmto subjektom je peňažný ústav poskytujúci úver a postupujúci pohľadávku - teda postupca - ktorý na žalovaného postúpil pohľadávku z úveru, čo sa však v konaní vedenom pred Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 7C/416/2013 nepodarilo žalovanému preukázať. Žalovaný na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 25Co/12/2018 z 21.08.2018 a 1Co/62/2019 z 26.09.2019. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak žalovaného považoval za pasívne vecne legitimovaného v tomto konaní a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak uzavrel, že žalobkyňa v konaní preukázala porušenie svojich spotrebiteľských práv, keďže v rozsudku OS Svidník takéto porušenie konštatované zo strany súdu nebolo. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho

stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

9. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

10. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

11. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

12. Vo veci 7C/416/2013 Okresného súdu Svidník bola v dôsledku procesnej obrany žalobkyne zamietnutá žaloba žalovaného o zaplatenie sumy 1.488,63 eura s prísl. V tomto konaní sa posudzovala platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 uzatvorenej medzi A. a žalovaným. Tento právny úkon sa považoval za absolútne neplatný z dôvodu, že neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (doručenie písomnej výzvy dlžníkovi). Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 sa tak posúdila ako neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Napriek neplatnej zmluve o postúpení pohľadávok sa žalovaný vo veci 7C/416/2013 Okresného súdu Svidník domáhal zaplatenia nie malej finančnej čiastky z neplatného právneho úkonu, teda na úkor žalobkyne sa snažil bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 25.09.2017, č. k. 7C/416/2013-287 bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.09.2017, č. k. 18Co/163/2017-321.

13. Odvolací súd poukazuje na rozsudok tunajšieho súdu č. k. 8Co/136/2017 - 66 zo dňa 26.06.2018, ktorý v obdobnej veci s rovnakým žalovaným dospel k záveru, že cit.: „Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitímácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/272/2013 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovaným (v tomto konaní žalobcom) zaplatenie sumy 1.508,48 Eur s prísl. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupovali terajší žalobcovia ako spotrebiteľia. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľov v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalú obchodnú prax (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, keďže nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcom, nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zodpovedala. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcom v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností (vyššie citovaných) ustanovených v zákone č. 250/2007 Z.z.). Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie

nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcov, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (§ 92 ods. 8 ZOB).“

14. V prejednávanej veci bol to samotný žalovaný, ktorý napriek neexistencii platnej zmluvy o postúpení pohľadávok požadoval v inom konaní od žalobkyne zaplataenie sumy 1.488,63 eura s prísl., pričom táto jeho žaloba bola zamietnutá v dôsledku úspešnej obrany žalobkyne. Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Podanou žalobou vo veci 7C/416/2013 Okresného súdu Svidník sa žalovaný domáhal zaplataenia sumy 1.488,63 eura s prísl. od žalobkyne.

16. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že za primeranú treba považovať čiastku 1.488,63 eur. Ide o sumu zodpovedajúcu intenzite zásahu žalovaného do práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalobkyňa taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/612/2012, v ktorom zotrval na dôvodnosti ním podanej žaloby o zaplataenie 1.488,63 eura titulom neplatne postúpenej pohľadávky od pôvodného veriteľa, bola dlhodobo nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty, a to až do doby právoplatného ukončenia konania vo veci samej.

17. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

18. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok vo výroku I. a II. (okrem výroku III.) ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).